

R O M Â N I A
ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
Secția de Contencios Administrativ și Fiscal

Decizia nr. 3771/2017

Ședința publică din data de 23 noiembrie 2017

Asupra recursului de față;

Din examinarea lucrărilor din dosar, constată următoarele:

I. Circumstanțele cauzei

1. Obiectul cererii deduse judecătii

Prin acțiunea înregistrată inițial la Tribunalul Argeș și ulterior pe rolul Curții de Apel Pitești, secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal, ca urmare a declinării competenței soluționării cauzei, prin Sentința 2726 din 24.10.2012, în favoarea acestei din urmă instanțe, reclamantul A. a solicitat, în contradictoriu cu Agenția Națională de Integritate, anularea Raportului de evaluare nr. x din 23.05.2012, ca fiind nelegal.

2. Hotărârea primei instanțe

Curtea de Apel Pitești, secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal, prin sentința nr. 146 din 16 octombrie 2015, a respins, ca neîntemeiată, acțiunea formulată de reclamantul A. în contradictoriu cu pârâta Agenția Națională de Integritate.

Pentru a pronunța această soluție, prima instanță a reținut, în esență, următoarele:

Prin Raportul de evaluare nr. x din 23.05.2012, întocmit de pârâtă, au fost identificate elemente în sensul unui conflict de interese în care s-a aflat reclamantul, A., viceprimar al comunei Albeștii de Muscel și, în același timp vicepreședinte al B., prin participarea la deliberarea și adoptarea proiectului de hotărâre cu privire la prelungirea pe bază de act adițional a concesiunii suprafeței de 847 ha izlaz și gol alpin către B., în cadrul ședinței din data de 23.07.2008, a proiectului privind concesiunea de la 1 la 5 ani, în cadrul ședinței din 19.06.2009, precum și la adoptarea Hotărârii nr. 12 din 23 iulie 2008 și Hotărârii nr. 12 din 19 iunie 2009.

S-a apreciat astfel că această situație se circumscrie ipotezei prevăzute de art. 70 din Legea nr. 161/2003 coroborată cu dispozițiile art. 46 din Legea nr. 215/2001 republicată, cu modificările și completările ulterioare.

Prima instanță a reținut că este lipsit de relevanță faptul că cele două Hotărâri nr. 12/2008 și 12/2009 au fost supuse controlului de legalitate exercitat de Instituția prefectului, întrucât ceea ce se analizează este posibila existență a unui conflict de interese prin participarea reclamantului la adoptarea acestor acte administrative.

Sub aspect formal, a apreciat că nu poate fi primită critica reclamantului față de conținutul raportului de evaluare, în sensul că prin nemenționarea în acest raport a conținutului unor întrebări și răspunsuri s-ar fi încălcat dispozițiile art. 21 alin. (3) din Legea nr. 176/2010.

Din analiza conținutului raportului de evaluare, s-a reținut că sunt respectate cerințele esențiale.

În raportul de evaluare, s-a menționat că reclamantul s-a prezentat și a răspuns unui set de întrebări cuprins în procesul-verbal nr. x/G/II alin. 22.02.2012, proces-verbal depus la dosar.

Deși în raportul de evaluare nu au fost reiterate toate întrebările și răspunsurile, acest aspect nu este de natură să atragă nulitatea raportului de evaluare decât în măsura în care i s-ar fi produs părții o vătămare. Or, unul dintre răspunsurile neconsemnate a vizat întrebarea privind numele său, iar celălalt existența unui raport de subordonare între Primăria Albești și B., ambele aspecte fără relevanță în cauză.

În ceea ce privește temeinicia, prima instanță a reținut că reclamantul a fost viceprimar al Comunei Albeștii de Muscel, calitate care, conform dispozițiilor art. 57 alin. (7) din Legea nr. 215/2001, în forma sa în vigoare atât la data de 23.07.2008 cât și la data de 19.06.2009, date la care au fost adoptate Hotărârile nr. 12/2008 și 12/2009, se suprapunea cu cea de consilier local, însă fără drept la indemnizație.

Prima instanță a avut în vedere prevederile 45 alin. (1) din lege, reținând că reclamantul avea și și-a exercitat dreptul de vot în ședințele consiliului local cu ocazia adoptării celor două acte administrative. În aceeași perioadă, reclamantul deținea și funcția de vicepreședinte al B., ales la data de 05.10.2007, funcție din care a demisionat la data de 25.01.2011.

Prin Hotărârea nr. 12 din 23 iulie 2008 a fost aprobată prelungirea, pe bază de act adițional, a contractului de concesiune a suprafeței de 847 ha izlaz și gol alpin către B. pe o perioadă de 1 an, cu posibilitatea prelungirii ulterioare.

La data de 19.06.2009, printr-o altă Hotărâre, nr. 12, Consiliul Local al Comunei Albeștii de Muscel a aprobat prelungirea, pe bază de act adițional, a contractului de concesiune a suprafeței de 847 ha izlaz și gol alpin către B. pe o perioadă de la 1 la 5 ani.

Judecătorul fondului a avut în vedere prevederile art. 70 alin. (1) din Legea nr. 161/2003, art. 77 din același act normativ care fac trimitere la conflictele de interese pentru consilierii locali, în sensul că sunt prevăzute de dispozițiile art. 46 din Legea nr. 215/2001, cu modificările și completările ulterioare, precum și art. 75 din lege.

Prima instanță a reținut că deși reclamantul a susținut că B. este persoană juridică de drept privat fără scop patrimonial, astfel că nu s-ar putea reține un interes patrimonial pe care să-l fi avut la adoptarea hotărârilor adoptate de consiliu, se observă, din Statutul asociației, cap. II, art. 7 "Obiectul de activitate al asociației", că asociația urmărește realizarea de venituri prin "valorificarea cărnii și producerea de preparate din carne, pe piața internă și externă, preparate lactate, lapte."

Așa fiind, concesiunea/prelungirea concesiunii terenurilor în favoarea asociației al cărei vicepreședinte este reclamantul implică un interes clar al celui acestuia de a obține o hotărâre favorabilă.

Prin urmare, contrar susținerilor reclamantului, acesta avea calitate de consilier local, conform dispozițiilor art. 57 alin. (7) din Legea nr. 215/2001, în forma sa în vigoare la data adoptării, și și-a exercitat dreptul de vot.

Astfel, s-a apreciat că reclamantul s-a aflat în situația unui conflict de interese prin exercitarea dreptului de vot pentru adoptarea celor două hotărâri.

Prima instanță a reținut că, într-adevăr, prin sentința penală nr. 59/F din 17.03.2014 pronunțată în dosar nr. x/2011* de Curtea de Apel Pitești a fost constatată nulitatea Hotărârii Consiliului local nr. 30 din 14 august 2007 prin care s-a aprobat concesiunea terenului, însă conflictul de interese a fost constat cu ocazia adoptării altor hotărâri, respectiv nr. 12/2008 și 12/2009, așa încât anularea Hotărârii Consiliului local nr. 30/2007 nu schimbă situația în care s-a aflat reclamantul.

Concluzionând, judecătorul fondului a reținut că raportul de evaluare contestat este legal și temeinic.

3. Calea de atac exercitată

Împotriva acestei hotărâri a declarat recurs reclamantul, care a susținut că în mod greșit, instanța de fond a trecut peste împrejurarea ca actele administrative în legătura cu care s-a reținut existența conflictului de interese prin Raportul de Evaluare nr. x din 03.05.2012, anume Hotărârile Consiliului Local Albeștii de Muscel nr. 12 din 23 iulie 2008 și nr. 12/19.06.2009, au fost golite de conținut ca urmare a soluționării dosarului penal nr. x/2011

Recurentul a susținut că prin cererea de suspendare, aflată la fila 130 -132, a apreciat ca prin desființarea hotărârii de concesiune și a contractului de concesiune, se va pune în discuție și valabilitatea celor două hotărâri care prelungesc durata contractului de concesiune, documente în cazul adoptării cărora s-a reținut existența conflictului de interese.

A mai arătat că prin sentința penală nr. 59/F din 17.03.2014 pronunțată în dosar nr. x/2011* de Curtea de Apel Pitești, rămasă definitivă, numitul C., fost primar al comunei Albeștii de Muscel și președinte al B., a fost condamnat cu suspendare, dispunându-se totodată restabilirea situației anterioare și anularea Hotărârii Consiliului Local Albeștii de Muscel nr. 30 din 14 august 2007 și a contractului de concesiune înregistrat la Primăria Albeștii de Muscel sub nr. x din 15 august 2007, în baza art. 256 C. proc. civ. pen. rap. la art. 404 alin. (4) lit. g) C. proc. civ. pen. Pentru a hotărî în acest sens, Curtea de Apel Pitești a reținut ca, în speță, contractul de concesiune fiind un contract administrativ, acesta nu putea fi încheiat sub condiția suspensivă a dobândirii personalității juridice de către B., astfel ca acest contract este nul, nu reflecta o situație reală și a fost încheiat cu intenția directă, infracțională de a se obține nejustificat sumele de bani de la partea civilă APIA.

După cum se observa, instanța penală a dispus anularea nu numai a Hotărârii nr. 30/2007 prin care s-a aprobat concesiunea, dar și a Contractului de concesiune nr. 1785 din 15 august 2007, aspect nereținut și nediscutat de către instanța de fond. Cum hotărârile nr. 12/2008 și nr. 12/2009 vizează tocmai prelungirea contractului de concesiune anulat de către instanța penală, iar efectul anularii unui act administrativ este retroactiv, recurentul apreciază ca nulitatea se răsfrânge și asupra acestor acte administrative, motiv pentru care acțiunea trebuia admisă.

Într-un alt motiv de recurs s-a arătat că instanța de fond nu s-a pronunțat în legătura cu susținerile ce privesc greșita reținere în raportul de evaluare, la cap. IV - Concluzii, a situației conflictului de interese cu privire la cele două proiecte de hotărâre ce au precedat adoptarea hotărârilor de consiliu nr. 12/2008 și nr. 12/2009, potrivit obligațiilor care îi reveneau, conform art. 261 (1) pct. 5 din C. proc. civ.

Astfel, prin cererea de completare a acțiunii (pct. II), fila 120, a arătat că, de sine stătător, aceste proiecte de hotărâre nu se constituie în acte legale ale consiliului local, transformarea acestora în hotărâri fiind condiționată de votul din consiliul local, potrivit competențelor stabilite de Legea nr. 215/2001 a administrației publice locale, susțineri dezvoltate și în concluziile scrise. Intimata a apreciat asupra conflictului de interese în contextul participării la deliberarea și adoptarea proiectelor de hotărâre în cauză.

Însă, recurentul susține că simpla prezenta la ședința de consiliu nu poate reprezenta, în sine, o activitate de deliberare, atâta vreme cât consilierul local nu solicită lămuriri sau face propuneri de orice fel cu privire la proiectul de hotărâre înscris pe ordinea de zi, consemnate ca atare în procesul-verbal a ședinței.

Ori, din procesele-verbale încheiate cu ocazia ședințelor de consiliu din 23.07.2008 și 19.06.2009, rezulta că nu a existat nici o intervenție a recurentului la deliberarea proiectelor de hotărâre în baza cărora s-au adoptat hotărârile de consiliu nr. 12/2008 și nr. 12/2009, motiv pentru care apreciază că nu poate fi reținută existența conflictului de interese.

Cu privire la activitatea de adoptare a proiectelor de hotărâre, susține că art. 46 (1) din Legea nr. 215/2001 are în vedere chiar hotărârile rezultate din votul consiliului local, astfel că eventuala situație de conflict de interese trebuie reținută numai cu privire la hotărârile adoptate. În alta ordine de idei, un eventual conflict de interese ar fi putut fi reținut numai în ipoteza în care recurentul ar fi avut calitatea de inițiator al acestor proiecte de hotărâre.

Într-un ultim motiv de recurs s-a arătat că instanța de fond a reținut în mod greșit că interesul patrimonial rezulta din art. 7 "Obiectul de activitate" al Statului asociației deoarece asociația urmărește realizarea de venituri din "valorificarea cârnii și producerea de preparate din carne, pe piața internă și externă, preparate lactate, lapte".

Prin completarea la acțiune, recurentul a susținut că însăși reglementarea în temeiul căreia s-a constituit asociația, anume O.G. nr. 26/2000 cu privire la asociații și fundații, conferă un caracter nepatrimonial scopului acesteia și intereselor personale ale celor ce au constituit-o.

Împrejurarea că prin statut s-a prevăzut posibilitatea că asociația să realizeze venituri nu contravine reglementării în materie, art. 46 (1) din O.G. nr. 26/2000, astfel că nu se poate pune în discuție caracterul nepatrimonial al acesteia.

După cum se observa, potrivit art. 47 și 48 din O.G. nr. 26/2000, asociațiile pot înființa societăți comerciale și pot desfășura orice alte activități economice, cu condiționările ce rezultă chiar din caracterul nepatrimonial al acestora.

4. Prima decizie pronunțată în recurs

Prin Decizia nr. 2815 din 26 octombrie 2016, Înalta Curte de Casație și Justiție, secția de contencios administrativ și fiscal a anulat recursul declarat de A. împotriva sentinței civile nr. 146 din 16 octombrie 2015 a Curții de Apel Pitești, secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal, ca netrimbrat.

5. Contestația în anulare formulată de A.

Împotriva acestei decizii a formulat contestație în anulare A., invocând prevederile art. 318 alin. (1) din C. proc. civ.

6. Decizia pronunțată asupra primei contestații în anulare

Prin Decizia nr. 234 din 1 februarie 2017, Înalta Curte de Casație și Justiție, secția de contencios administrativ și fiscal a respins contestația în anulare formulată de contestatorul A. împotriva Deciziei nr. 2815 din data de 26 octombrie 2016, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție, secția de contencios administrativ și fiscal, în dosar nr. x/2012, reținându-se că nu s-a dovedit existența plății taxei judiciare de timbru datorate în recurs.

7. Contestația în anulare formulată de A.

Împotriva acestor decizii s-a formulat o nouă contestație în anulare de către A., invocându-se prevederile art. 318 alin. (1) din C. proc. civ.

8. Decizia pronunțată asupra celei de-a doua contestații în anulare

Prin Decizia nr. 1936 din 25 mai 2017, Înalta Curte de Casație și Justiție, secția de contencios administrativ și fiscal a admis contestația în anulare formulată de A. împotriva Deciziei nr. 2815 din 26 octombrie 2016 și Deciziei nr. 234 din 1 februarie 2017 ale Înaltei Curți de Casație și Justiție, secția de contencios administrativ și fiscal.

Totodată, a anulat deciziile contestate și a fixat termen pentru soluționarea recursului la data de 28 septembrie 2017.

Pentru a pronunța această soluție, Înalta Curte a reținut faptul că s-a făcut dovada plății efective a taxei judiciare de timbru stabilite în sarcina recurentului, astfel cum rezultă din înscrisurile depuse la dosar.

8. Procedura în faza de rejudecare a recursului în urma admiterii contestației în anulare:

a) La data de 19.09.2017 recurentul reclamant a depus la dosarul cauzei o cerere (precizare și completare motive de recurs) prin care a invocat excepția prescrierii răspunderii administrativ-disciplinare; excepția dezincriminării/abrogării textului de lege care reglementează sancțiunea aplicabilă conflictului de interese; precum și excepția nulității absolute a raportului de evaluare.

Succint, în motivarea excepției prescrierii răspunderii administrativ-disciplinare, recurentul reclamant a invocat decizia Curții Constituționale 449/2015 și a susținut că de la momentul săvârșirii faptei reținute și până la data constatării ei prin raportul de evaluare au trecut mai mult de 3 ani, astfel că a fost depășit termenul legal de prescripție.

Totodată, în susținerea excepției dezincriminării, recurentul a invocat de asemenea decizia Curții Constituționale nr. 418/2014 prin care s-a stabilit că prevederile art. 25 alin. (2) teza a II-a din Legea nr. 176/2010 sunt constituționale în măsura în care sintagma "aceeași funcție" se referă la toate funcțiile eligibile prev. de art. 1 din aceeași lege, astfel că nefiind puse în acord prevederile legale menționate cu disp. constituționale, art. 25 din lege este abrogat de drept.

În ce privește excepția nulității absolute a raportului de evaluare, recurentul reclamant a arătat că deși la data săvârșirii faptelor legea care reglementa activitatea ANI era Legea nr. 144/2007, acesta a fost cercetat în conformitate cu prevederile unei legi care nu exista la acel moment, respectiv Legea nr. 167/2010, iar faptele au fost catalogate ca și conflict de interese în baza unor legi viitoare.

b) La data de 07.11.2017 recurentul a invocat un motiv suplimentar în completarea motivelor de recurs deja existente la dosar, motiv de ordine publica absolut, dirimant care se refera la aplicarea greșită a Legii 176/2010 prin sentința recurată nr. 146/F-CONT din 16.10.2015 a Curții de Apel Pitești la fapte apreciate a fi de conflict de interese administrativ ce au avut loc în anul 2008, 2009 de emitenta Raportului de evaluare contestat nr. x/3.05.2012 Agenția, intimata-pârâtă din acest dosar.

La momentul faptelor în discuție la care se refera raportul de evaluare contestat, 23.07.2008 și 19.06.2009 era în vigoare Legea nr. 144/2007 care la art. 45(2) prevedea că: "Dispozițiile privind conflictul de interese, precum și obligațiile ce decurg pentru persoanele supuse dispozițiilor legale privind conflictul de interese sunt cele cuprinse în Constituție, în Legea nr. 161/2003 cu modificările și completările ulterioare precum și în alte acte normative."

În cazul recurentului, persoana evaluată era la data faptelor viceprimar al Comunei A/bestii de Muscel din județul Argeș, deci nu intra sub incidența vreunei prevederi din Constituție și a normelor la care se referea titlul IV din Legea nr. 161/2003 și la interdicțiile din Legea nr. 215/2001 și Legea nr. 393/2004 pentru primar.

Față de aceasta situație este evident că în mod greșit s-a aplicat de Agenție și de instanța de fond Legea nr. 176/2010 care nu era în vigoare la data faptelor, mai ales ca așa cum rezultă din fila 1 alin. (1) al capitolului I al raportului de evaluare contestat, la 2 și respectiv 3 ani de la data faptelor reținute prin Raportul de evaluare nr. x din 03.05.2012, s-a depus o sesizare la Agenție ce a generat evaluarea activității recurentului-reclamant.

c) La termenul de judecată din data de 09.11.2017 recurentul reclamant a invocat o nouă excepție de nulitate absolută a raportului de evaluare nr. 24768/G/II din 03.05.2012, susținând că acesta nu poartă semnătura olografă a inspectorului care a fost desemnat să efectueze evaluarea subsemnatului, respectiv nu este semnat olograf de care doamna D., inspector de integritate, în cadrul Agenției Naționale de Integritate, Direcția Generală Inspecția de Integritate, Serviciul 4 și care este indicată în cuprinsul raportului ca fiind persoana care l-a întocmit.

În temeiul art. 177 - 184 din C. proc. civ., aplicabil în speță, recurentul a declarat că se înscrie în fals cu privire la

semnătura de pe ultima filă a Raportului de evaluare nr. x din 03.05.2012 întocmit de Agenția Națională de Integritate (A.N.I.) - Inspekția de integritate, cu privire la care susțin că nu este semnătura olografă a doamnei inspector de integritate D. și nefiind executată olograf consider că nu aparține acesteia.

Totodată, recurentul a solicitat să se constate nulitatea absolută a Raportului de Evaluare susmenționat, având în vedere că acesta a fost întocmit cu nerespectarea dispozițiilor art. 12 alin. (4) și urm. din Legea nr. 176/2010 coroborate cu dispozițiile art. 20 alin. (5) din aceeași lege, respectiv de o persoană care nu avea calitatea să realizeze evaluarea și să întocmească raportul, nefiind numită în mod aleatoriu conform prevederilor legale enunțate.

d) La data de 08.11.2017 a fost formulată o cerere de intervenție în interesul contestatorului recurent, de către numitul E., în temeiul prevederilor art. 51 C. proc. civ.

Cererea de intervenție a fost respinsă ca inadmisibilă la termenul de judecată din data de 09.11.2017, astfel că acesta din urmă nu a dobândit calitatea de parte în proces.

9. Excepțiile de neconstituționalitate invocate de recurentul reclamant:

a) La data de 27.09.2017 a fost formulată de către recurent o cerere de sesizare a Curții Constituționale cu excepțiile de neconstituționalitate a următoarelor prevederi legale:

1. Art. 11 alin. (1), art. 34 alin. (1) cu referire la art. 32 teza ultima din Legea nr. 176/2010 ce încalcă prevederile art. 147 alin. (1), art. 78, art. 15, art. 1 alin. (5) din Constituție și art. 6 și 7 din CEDO prin care se reglementează condițiile, termenele și reglementările privind conflictul de interese administrative evaluat de Agenția Națională de Integritate potrivit legii, în baza căreia s-a realizat raportul de evaluare contestat, în condițiile în care la data faptelor(2008,2009) era în vigoare Legea nr. 144/2007 care prin art. 45(2) din forma în vigoare la acel moment preciza care sunt normele ce reglementau la acel moment conflictul de interese administrativ, norma declarată neconstituțională prin Decizia nr. 415/2010 a Curții Constituționale.

2. Art. 46 din Legea nr. 215/2001, cu referire la art. 57 alin. (7) din Legea nr. 215/2001 aflate în conflict negativ cu prevederile art. 87 alin. (1) lit. a) și art. 88 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 161/2003", încalcându-se art. 1 alin. (5) din Constituție, art. 6 din CEDO lipsind coerenta, precizia, accesibilitatea și previzibilitatea acestor norme aflate în contradicție, lăsând loc la interpretări în legătura cu înțelesul, interdicțiile și obligațiile unui "consilier local", "viceprimar", ce este ales din rândul consilierilor locali, știut fiind că funcția de viceprimar este incompatibilă cu cea de consilier local potrivit Legii nr. 161/2003, iar punctul de plecare în analiza oricărei fapte de conflict de interese pleacă de la funcția ocupată de persoana evaluată și interdicțiile și reglementările din care rezultă în mod precis, clar acestea;

Succint, în motivarea cererii de sesizare a Curții Constituționale, recurentul a arătat că înțelege să critice pentru neconstituționalitate textele de lege invocate, ca urmare a neclarității acestora, fiind susceptibile de interpretări multiple ce pot conduce la soluții juridice diametral opuse scopului urmărit de legiuitor, cu ocazia judecării recursului la o hotărâre a CA Pitești prin care s-a validat de instanța de fond un raport de evaluare întemeiat pe o lege ce nu era în vigoare la data faptelor, cu privire la care a intervenit, în intervalul 20.06.2010-05.09.2010 lipsirea de efecte a reglementărilor privind conflictul de interese administrative, egal cu o dezincriminare în raport de excepția din art. 34 alin. (1) din Legea nr. 176/2010 și de conținutul art. 32 teza ultima din aceeași Lege 176/2010, ca urmare a art. 147 alin. (1) din Constituție și a Deciziei nr. 415/2010 a Curții Constituționale, obligatorie.

Articolele criticate pentru neconstituționalitate au legătura cu stabilirea obligațiilor, interdicțiilor persoanei evaluate din postura de viceprimar, funcție în care a accesat ca urmare a deținerii calității de consilier local al comunei Albești, dar și legat de "dezincriminarea " conflictului administrativ a faptelor de abatere disciplinara privind conflictul de interese administrativ ce au avut loc până pe 05.09.2010 pentru care nu exista la acest moment vreo sesizare în curs în verificarea Agenției, aspect relevant în condițiile în care art. 34 alin. (1) din Legea nr. 176/2010 conține o prevedere derogatorie de la neretroactivitatea unei legi afirmând că este unica situație care permite ca Agenția să continue aceste verificări aplicând Legea nr. 176/2010, aspect ce rezultă din analiza gramaticală și teleologică a acestui articol.

Este evident că emitentul raportului de evaluare dar și judecătorul fondului ignora lipsa de efecte a fostului art. 45 alin. (2) din Legea nr. 144/2007 ca urmare a declarării neconstituționale a acestei norme prin Decizia nr. 415/2010 a Curții Constituționale publicată pe 05.05.2010 și a nemodificării din culpa legiuitorului a articolelor declarate neconstituționale, care nu a acționat în cele 45 de zile prevăzute de art. 147 alin. (1) din Constituție, privind conflictul de interese de tip administrativ ce are legătura cu soluționarea cauzei/recursului, câtă vreme litigiul dedus judecării ICCJ-SCAF se circumscrie sferei de incidență a prevederilor ce reglementează conflictul de interese administrativ și legislația aplicabilă la data faptelor care sunt din 2008 și 2009.

b) La data de 09.11.2017, recurentul reclamant a formulat o nouă cerere de sesizare a Curții Constituționale, invocând excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 31 din Legea nr. 47/1992 ce nu este previzibilă, precisa, în consonanță cu reglementarea din art. 147 alin. (4) din Constituție ce încalcă atât prevederile art. 6 din CEDO, art. 1(5) din Constituție.

În motivare s-a arătat că lipsa de precizie, claritate, uniformitate, nuanțările, restrângerile caracterului de obligativitate al deciziilor Curții Constituționale publicate în Monitorul Oficial (în cazul recurentului cu referire la Decizia nr. 449/2015 a Curții Constituționale) ce se regăsesc în noțiunile, situațiile și termenii prevăzuți în art. 31 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, este evidentă.

Această evidență rezulta din raportarea pe de o parte a conținutului art. 31 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 cu conținutul prevederilor art. 147 alin. (4) din Constituție și cu ce este consemnat la pct4 din PV din 22.05.2017 al ședinței de la nivelul ICCJ-SCAF unde în discuție soluția este amânarea rezolvării problemei măsurii aplicării unei decizii a Curții Constituționale, costul amânării fiind evident suportat de cei care nu cunosc de la ce bază se judecă.

II. Considerentele reținute în rejudecarea recursului

Asupra cererilor de sesizare a Curții Constituționale formulate de recurentul reclamant:

Pentru a fi admisibilă cererea de sesizare a Curții Constituționale cu exercitarea controlului de constituționalitate a unui text de lege este necesar a fi îndeplinite cumulativ condițiile prev. de art. 29 alin. (1) și (3) din legea 47/1992.

Așadar, potrivit acestui act normativ: "(1) Curtea Constituțională decide asupra excepțiilor ridicate în fața instanțelor judecătorești sau de arbitraj comercial privind neconstituționalitatea unei legi sau ordonanțe ori a unei dispoziții dintr-o lege sau dintr-o ordonanță în vigoare, care are legătură cu soluționarea cauzei în orice fază a litigiului și oricare ar fi obiectul acestuia. (2) Excepția poate fi ridicată la cererea uneia dintre părți sau, din oficiu, de către instanța de judecată ori de arbitraj comercial. De asemenea, excepția poate fi ridicată de procuror în fața instanței de judecată, în cauzele la care participă. (3) Nu pot face obiectul excepției prevederile constatate ca fiind neconstituționale printr-o decizie anterioară a Curții Constituționale."

Din examinarea textului de lege citat se desprinde concluzia că pentru admisibilitatea cererii de sesizare a Curții Constituționale se cer a fi îndeplinite cumulativ următoarele condiții: excepția să fi fost ridicată în fața unei instanțe judecătorești, textul de lege criticat să aibă legătură cu soluționarea litigiului, aceasta să se refere la neconstituționalitatea unei dispoziții unei legi sau ordonanțe ori a unei dispoziții dintr-o lege sau dintr-o ordonanță în vigoare și nu în ultimul rând să fie îndeplinită și condiția negativă ca dispoziția criticată să nu fi fost deja declarată ca neconstituțională de către Curtea Constituțională.

Verificând îndeplinirea acestor condiții în speța de față, Curtea constată că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 11 alin. (1), 34 alin. (1) cu referire la art. 32 teza ultima din Legea nr. 176/2010; art. 46 din Legea nr. 215/2001, cu referire la art. 57 alin. (7) din Legea nr. 215/2001 aflate în conflict negativ cu prevederile art. 87 alin. (1) lit. a) și art. 88 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 161/2003 și art. 31 din Legea nr. 47/1992, a fost ridicată în fața instanței de judecată, iar aceasta se referă la neconstituționalitatea unor dispoziții dintr-o lege (respectiv Legea nr. 176/2010; Legea nr. 215/2001; 161/2003, precum și Legea nr. 47/1992), în vigoare la data prezentei.

Cu privire la condiția ca dispoziția legală să aibă legătură cu soluționarea cauzei, se impun anumite precizări. În primul rând este necesar ca problema de constituționalitate care se invocă în cauză să aibă un caracter "serios", să fie realmente utilă pentru soluționarea litigiului în cadrul căruia a fost ridicată. Practic, decizia Curții Constituționale trebuie să fie de natură a produce un efect concret asupra desfășurării procesului, cerința relevanței fiind expresia utilității pe care soluționarea excepției invocate o are în cadrul rezolvării litigiului dintre părți.

Prin urmare, dacă instanța în fața căreia a fost ridicată o excepție de neconstituționalitate consideră că de textul de lege criticat depinde judecarea cauzei, este obligată ca, printr-o încheiere întocmită cu respectarea dispozițiilor art. 29 alin. (4) din Legea nr. 47/1992, să sesizeze Curtea Constituțională. Această dispoziție legală exprimă, prin ea însăși, faptul că rezolvarea problemei de constituționalitate este esențială pentru destinul procesului pe care instanța îl are de judecat.

În speță, o primă excepție de neconstituționalitate se referă la prevederile art. 11 alin. (1), 34 alin. (1) cu referire la art. 32 teza ultima din Legea nr. 176/2010 și a fost invocată din perspectiva faptului că aceste prevederi reglementează condițiile și termenele privind conflictul de interese administrativ evaluat de Agenția Națională de Integritate potrivit legii în baza căreia s-a realizat raportul de evaluare contestat, în condițiile în care, la data faptelor (2008, 2009), era în vigoare Legea nr. 144/2007, care prin art. 45 alin. (2) din forma în vigoare la acel moment, preciza care sunt normele ce

reglementau la acel moment conflictul de interese administrativ, norma declarata neconstituțională prin Decizia nr. 415/2010 a Curții Constituționale.

Din motivarea excepției de neconstituționalitate invocate de recurent se constată că acesta nu este nemulțumit de o neconcordanță a normelor atacate cu prevederi și principii constituționale, ci de modalitatea de interpretare a acestora. Aplicarea legii în timp este o instituție ce își găsește interpretarea în principiile generale înscrise la art. 6-8 din C. civ. dacă este vorba de norme de drept material și la art. 24-28 C. proc. civ. dacă este vorba de norme procedurale.

De aceea, modalitatea în care autorul excepției de neconstituționalitate a motivat solicitarea sa de sesizare a Curții Constituționale, conduce la concluzia că în realitate acesta nu conturează critici în raport de prevederile constituționale.

Prerogativa instanței constituționale este aceea de a verifica compatibilitatea normele legale cu principiile generale ale Constituției, sau de așezare a interpretării acestor norme în raport cu aceleași principii.

Modalitatea de aplicare a legii în timp excede atribuțiilor Curții Constituționale, aceasta din urmă neputându-se substitui instanțelor de drept comun pentru interpretarea normelor legale incidente într-o anumită cauză, dacă acestea nu au o conotație constituțională.

De altfel, în practica sa constantă Curtea Constituțională a statuat că "ori de câte ori critica de neconstituționalitate vizează interpretarea ori aplicarea greșită a legii de către instanțele judecătorești, excepția trebuie respinsă ca inadmisibilă, întrucât, potrivit art. 126 alin. (1) din Constituția României, justiția se realizează prin Înalta Curte de Casație și Justiție și prin celelalte instanțe judecătorești stabilite de lege, iar potrivit art. 126 alin. (3) din Constituția României, Înalta Curte de Casație și Justiție asigură interpretarea și aplicarea unitară a legii de către celelalte instanțe judecătorești, potrivit competențelor sale" (decizia nr. 209/2006 publicată în M.Of. nr. 274/2006).

Aceleași considerente sunt valabile și în privința solicitării de sesizare a Curții Constituționale cu dezlegarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 46 din Legea nr. 215/2001, cu referire la art. 57 alin. (7) din Legea nr. 215/2001 aflate în conflict negativ cu prevederile art. 87 alin. (1) lit. a) și art. 88 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 161/2003.

Și în privința acestor texte de lege se observă că autorul este nemulțumit de modalitatea de interpretare a acestor norme legale care în opinia sa ar trebui să aibă o anumită valență în raport de situația de fapt reținută.

Nu în ultimul rând, Înalta Curte constată că textele de lege criticate prin excepția de neconstituționalitate invocată nu au legătură cu soluționarea cauzei și nu sunt de natură să conducă la o dezlegare reală a pricinii, față de motivarea reținută de instanța de fond și criticile de nelegalitate invocate în prezentul recurs.

Astfel, din motivarea hotărârii instanței de fond cât și din motivele de recurs formulate în prezenta cauză, nu rezultă că s-ar pune în discuție modalitatea de interpretare și de aplicare a textelor de lege a căror neconstituționalitate a fost invocată mai sus.

Cu privire la solicitarea de sesizare a Curții Constituționale cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 31 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, nici această cerere nu îndeplinește condiția esențială de a avea legătură cu soluționarea cauzei.

Înalta Curte remarcă că textul de lege atacat reglementează obligativitatea respectării unei decizii a Curții Constituționale, însă recurentul este nemulțumit de problema ce s-a aflat în discuția ICCJ pe 22.05.2017 legat de măsura în care considerentele unei decizii a Curții Constituționale sunt obligatorii pentru instanța de judecată atunci când acestea nu conduc la explicarea soluției adoptata prin dispozitiv cu referire tocmai la par. 27, 28, 29 din Decizia nr. 449/2015 a Curții Constituționale.

În fapt, recurentul dorește să supună atenției Curții Constituționale împrejurarea că în cadrul procesului-verbal din 22.05.2017 al ședinței de la nivelul ICCJ-SCAF s-a adoptat soluția de amânare a rezolvării problemei măsurii aplicării unei decizii a Curții Constituționale, ceea ce din punctul său de vedere îi produce o vătămare procesuală.

Cum în excepția invocată nu s-a pus problema compatibilității textului de lege cu prevederile constituționale, este evident că solicitarea de sesizare a Curții Constituționale nu poate fi admisă, în condițiile în care nemulțumirile autorului excepției vizează aspecte ce exced controlului de constituționalitate exercitat de instanța menționată mai sus.

În raport de toate considerentele expuse, Înalta Curte constată că nu sunt îndeplinite condițiile de admisibilitate pentru sesizarea Curții Constituționale, așa cum au fost redate în cele ce preced, astfel că va respinge solicitările recurentului de trimitere a cauzei în vederea soluționării excepțiilor invocate.

Asupra completărilor motivelor de recurs:

Cu titlu de principiu, Înalta Curte reține că în conformitate cu prevederile art. 302 alin. (1) pct. 3 din vechiul C. proc. civ., aplicabil prezentei cauze, cererea de recurs va cuprinde, sub sancțiunea nulității, motivele de nelegalitate pe care se întemeiază recursul, precum și dezvoltarea lor, sau, după caz, mențiunea că motivele vor fi depuse printr-un memoriu separat.

Totodată, conform prevederilor art. 303 alin. (1) din același cod, recursul se va motiva prin însăși cererea de recurs, sau înăuntrul termenului de recurs. Ca atare, termenul de depunere a motivelor de recurs are întotdeauna aceeași durată cu termenul pentru exercitarea recursului.

De vreme ce recurentul este ținut de obligația motivării recursului într-un anumit termen, el nu va putea să dezvolte decât motivele de recurs pe care le-a depus în termen. De aceea instanța nu poate avea în vedere decât criticile formulate prin cererea de recurs, neputând analiza aspectele invocate în plus, după depășirea termenului impus de art. 303 C. proc. civ. și care nu reprezintă motive de ordine publică.

Ca atare, sancțiunea prevăzută de legiuitor este nulitatea în cazul în care recursul nu a fost motivat în termenul legal, cu excepția cazurilor prevăzute de alin. (2) al art. 306 C. proc. civ. și anume motivele de casare de ordine publică. Așadar, doar motivele de recurs de ordine publică pot fi primite în ipoteza în care sunt invocate în afara termenului imperativ prevăzut de lege pentru motivarea recursului.

Or, motivele de casare de ordine publică, sunt cele menționate de art. 304 pct. 1-4 din vechiul C. proc. civ. și se referă cu titlu de exemplu la nerespectarea alcătuirii instanței de judecată, la încălcarea competenței absolute a instanței sau la depășirea atribuțiilor puterii judecătorești, etc.

Revenind la speța dedusă judecării, ce este supusă normelor procedurale prevăzute de Legea specială a contenciosului administrativ nr. 554/2004, se constată că în conformitate cu prevederile art. 20 din acest act normativ, termenul legal de formulare a recursului este de 15 zile de la comunicarea sentinței instanței de fond.

Recurentul reclamant a declarat și motivat recursul la data de 25.11.2015, în termenul legal prevăzut de textul de lege citat mai sus. Inițial recursul său a fost anulat pentru netimbrare, însă ulterior, în urma admiterii unei contestații în anulare s-a dispus rejudecarea acestuia.

În faza de rejudecare a recursului, recurentul reclamant a formulat sub forma unor excepții procesuale, mai multe motive de nelegalitate ale raportului de evaluare, prin care intimata a constatat un conflict de interese împotriva sa.

În apărarea sa recurentul a invocat decizia ICCJ nr. 36/2016 dată în complet de dezlegare a unor chestiuni de drept, prin care susține că instanța supremă ar fi stabilit cu caracter de principiu că excepțiile de nelegalitate ale unui act administrativ individual pot fi invocate direct în recurs.

În primul rând, Înalta Curte precizează că în decizia citată de recurent se face referire la excepțiile de nelegalitate ale actelor administrative individuale invocate în temeiul prevederilor art. 4 din Legea nr. 554/2004, iar nu orice excepții procesuale sau nulități absolute așa cum a susținut recurentul.

În al doilea rând, motivele de nelegalitate invocate de recurent nu pot fi catalogate ca fiind nulități absolute, care să poată fi invocate în orice fază procesuală, inclusiv în recurs.

Concret, o primă "excepție" invocată de recurent este aceea a prescripției răspunderii administrativ-disciplinare. Se constată că la data emiterii raportului de evaluare -23.05.2012- erau în vigoare prevederile noului C. civ., care au modificat regimul juridic al prescripției, stabilind un caracter relativ al acestei instituții, datorită împrejurării că poate fi invocată doar de cel în favoarea căruia curge și doar în primă instanță, prin întâmpinare, sau cel mai târziu la primul termen de judecată la care părțile sunt legal citate (art. 2512-2513 C. civ.).

Excepția dezincriminării/abrogării textului de lege care reglementează sancțiunea aplicabilă pentru conflictul de interese administrativ, respectiv art. 25 alin. (2) teza a II-a din Legea nr. 176/2010, nu constituie, de asemenea, o nulitate absolută în sensul preconizat de recurent.

De necontestat este faptul că sancțiunea aplicabilă, în cazul constatării cu caracter definitiv a conflictului de interese, nu poate conduce la nulitatea raportului de evaluare, fiind o activitate administrativă ulterioară adoptării actului atacat.

Pe de altă parte, decizia nr. 418 din 03 iulie 2014 pronunțată de Curtea Constituțională a constatat tocmai constituționalitatea textului de lege atacat, stabilind că acesta se referă la "toate funcțiile eligibile prevăzute de art. 1",

astfel că nu pot fi primite susținerile recurentului că ar fi incidente prevederile art. 147 alin. (1) din Constituție, referitoare la încetarea efectelor unui text de lege declarat neconstituțional.

În consecință, aspectele procesuale de mai sus, nefiind invocate în termenul legal și neavând caracterul unor nulități absolute care să poată fi în mod legal cercetate în orice stare a pricinii, inclusiv în recurs, nu pot fi primite din considerentele expuse.

Nu în ultimul rând, excepția nulității absolute a raportului de evaluare, întrucât a fost întocmit în baza unei legi care nu era în vigoare la data faptelor reprezintă o afirmație care nu-și găsește corespondent în realitatea documentelor prezentului dosar.

În acest sens, Înalta Curte a constatat că întreaga procedură de evaluare s-a derulat sub imperiul normelor procedurale reglementate de Legea nr. 176/2010, însă din punctul de vedere al dreptului material, faptele au fost analizate și încadrate juridic în prevederile art. 70 din Legea nr. 161/2003, art. 46 alin. (1) din Legea nr. 215/2001 și art. 75 din Legea nr. 393/2004, în vigoare pe întreaga perioadă supusă evaluării: 2008-2012.

Cu privire la excepția nulității absolute a raportului de evaluare datorită lipsei semnăturii olografe a inspectorului de integritate și respectiv pentru că a fost întocmit de o persoană care nu avea calitate întrucât nu a fost numită aleatoriu conform art. 12 din Legea nr. 176/2010, aceste susțineri nu pot fi apreciate ca motive de nulitate absolută ce pot fi examinate direct în faza procesuală a recursului, fără respectarea unor cerințe formale, în lipsa cărora intervine sancțiunea decăderii.

De altfel, Înalta Curte s-a pronunțat în acest sens și în ședința publică din data de 09.11.2017, reținând în practica prezentei hotărâri că motivele de nelegalitate depuse de recurentul reclamant la acel termen de judecată sunt tardiv formulate.

O atare soluție procesuală nu încalcă prevederile art. 6 din CEDO, întrucât instanța europeană a reținut în jurisprudența sa constantă că "accesul la o instanță de judecată nu este un drept absolut, ci este susceptibil de limitări, în special în ceea ce privește condițiile de admisibilitate și exercitare a unei căi de atac".

În concluzie, toate argumentele aduse de recurentul reclamant pe calea completării motivelor de recurs, nu pot conduce la reformarea soluției instanței de fond, din considerentele expuse pe larg mai sus.

Asupra recursului:

În motivarea recursului inițial formulat recurentul a invocat trei motive de nelegalitate ale sentinței pronunțate de instanța de fond.

O primă critică constă în faptul că prima instanță a trecut peste împrejurarea că actele administrative în legătură cu care s-a reținut existența conflictului de interese, au fost golite de conținut ca urmare a soluționării dosarului penal nr. x/2011

Înalta Curte reține că prin Raportul de evaluare nr. x/23.05.2012 întocmit de Agenția Națională de Integritate au fost identificate elemente în sensul unui conflict de interese în care s-a aflat recurentul reclamant, A., viceprimar al comunei Albeștii de Muscel și, în același timp vicepreședinte al B., prin participarea la deliberarea și adoptarea proiectului de hotărâre cu privire la prelungirea pe bază de act adițional a concesiunii suprafeței de 847 ha izlaz și gol alpin către B., în cadrul ședinței din data de 23.07.2008, a proiectului privind concesiunea de la 1 la 5 ani, în cadrul ședinței din 19.06.2009, precum și la adoptarea Hotărârilor de Consiliu Local nr. 12 din 23 iulie 2008 și nr. 12 din 19 iunie 2009.

Împrejurarea că prin sentința penală nr. 59/F din 17.03.2014 pronunțată în dosar nr. x/2011* de Curtea de Apel Pitești, rămasă definitivă, numitul C., fost primar al comunei Albeștii de Muscel și președinte al B., a fost condamnat cu suspendare, dispunându-se totodată restabilirea situației anterioare și anularea Hotărârii Consiliului Local Albeștii de Muscel nr. 30 din 14 august 2007 și a contractului de concesiune înregistrat la Primăria Albeștii de Muscel sub nr. x din 15 august 2007, în baza art. 256 C. proc. civ. pen. rap. la art. 404 alin. (4) lit. g) C. proc. civ. pen., nu poate fi reținută ca o cauză exoneratoare de răspundere pentru recurentul din prezenta cauză.

Conflictul de interese apare atunci când funcționarul public are un interes personal care influențează sau pare să influențeze îndeplinirea atribuțiilor sale oficiale cu imparțialitate și obiectivitate. Cu titlu de principiu, un oficial public este în conflict de interese atunci când, în virtutea funcției publice pe care o ocupă, ia o decizie sau participă la luarea unei decizii cu privire la care are și un interes personal.

Prin urmare, faptul că ulterior faptelor reținute de intimată și cu privire la care s-a stabilit conflictul de interese, a apărut o

cauză obiectivă, independentă de voința părților și anume a fost anulată o hotărâre de consiliu local și contractul de concesiune încheiat în baza ei, nu poate modifica atitudinea și manifestarea de voință a recurentului reclamant, care la momentul faptelor a acționat contrar obligațiilor sale publice și în favoarea interesului său privat.

Așadar, anularea în cadrul unui proces penal a contractului de concesiune, care ulterior a fost prelungit prin hotărârile de consiliu local, pentru care recurentul a fost acuzat de conflict de interese, nu poate conduce cu caracter retroactiv la ignorarea faptelor ce au condus la angajarea răspunderii așa cum s-a stabilit în raportul de evaluare contestat.

O altă critică adusă instanței de fond a fost aceea că în mod greșit a confirmat existența conflictului de interese în cazul celor două proiecte de hotărâre, întrucât acestea nu se constituie în acte legale ale consiliului local, transformarea acestora în hotărâri fiind condiționată de votul în cadrul consiliului.

Aceste susțineri nu pot fi confirmate, deoarece intimata a apreciat asupra conflictului de interese în contextul participării la deliberarea și adoptarea proiectelor de hotărâre în cauză.

Astfel, recurentul reclamant, în calitate de viceprimar al comunei Albeștii de Muscel și, în același timp vicepreședinte al B., a participat la deliberarea și adoptarea proiectului de hotărâre cu privire la prelungirea pe bază de act adițional a concesiunii suprafeței de 847 ha izlaz și gol alpin către B., în cadrul ședinței din data de 23.07.2008, precum și a proiectului privind concesiunea de la 1 la 5 ani către aceeași asociație.

Însă, potrivit dispozițiilor art. 70 alin. (1) din Legea nr. 161/2003 "Prin conflict de interese se înțelege situația în care persoana ce exercită o demnitate publică sau o funcție publică are un interes personal de natură patrimonială, care ar putea influența îndeplinirea cu obiectivitate a atribuțiilor care îi revin potrivit Constituției și altor acte normative."

Conflictele de interese pentru consilierii locali, precizează art. 77 din același act normativ, sunt prevăzute de dispozițiile art. 46 din Legea nr. 215/2001, cu modificările și completările ulterioare, conform cărora:

"(1) Nu poate lua parte la deliberare și la adoptarea hotărârilor consilierul local care, fie personal, fie prin soț, soție, afini sau rude până la gradul al patrulea inclusiv, are un interes patrimonial în problema supusă dezbaterilor consiliului local."

Din examinarea acestor texte de lege reținute de intimată la întocmirea raportului de evaluare, se observă că legiuitorul nu face nicio distincție după cum se manifestă conflictul între interesul public reprezentat de funcționar și interesul său privat, astfel că distincția făcută de recurent în sensul că s-ar fi aflat în conflict doar dacă ar fi fost inițiatorul proiectelor, nu poate fi primită.

Mai mult, existența conflictului de interese în cazul celor două proiecte de hotărâre la adoptarea cărora recurentul a participat, rezultă în mod evident și din prevederile art. 75 din lege:

"Aleșii locali au un interes personal într-o anumită problemă, dacă au posibilitatea să anticipeze că o decizie a autorității publice din care fac parte ar putea prezenta un beneficiu sau un dezavantaj pentru sine sau pentru:... f) o asociație sau fundație din care fac parte."

Un ultim motiv de recurs se referă la caracterul nepatrimonial al asociației reprezentate de recurent, astfel că nu s-ar putea reține un interes patrimonial pe care să-l fi avut la adoptarea hotărârilor adoptate de consiliu.

Faptul că B. este persoană juridică de drept privat fără scop patrimonial și că recurentul a avut în cadrul acesteia doar o remunerație simbolică, nu schimbă natura conflictului pe care acesta trebuia să îl evite tocmai în considerarea textelor de lege redată mai sus.

Mai mult, Înalta Curte observă că potrivit Statutului asociației, cap. II, art. 7, obiectul de activitate al acesteia este acela de realizare de venituri prin "valorificarea cârnii și producerea de preparate din carne, pe piața internă și externă, preparate lactate, lapte."

Or, așa cum în mod corect a stabilit și instanța de fond, concesiunea/prelungirea concesiunii terenurilor în favoarea asociației al cărei vicepreședinte este reclamantul implică un interes clar al celui acestuia de a obține o hotărâre favorabilă și se circumscrie naturii juridice a conflictului de interese reținut în sarcina sa.

4. Temeiul legal al soluției adoptate în recurs:

Raportat la toate considerentele expuse mai sus, Înalta Curte apreciază că prezentul recurs este nefondat, motiv pentru care în temeiul prevederilor art. 20 din Legea nr. 544/2004 și disp. art. 496 C. proc. civ. va dispune respingerea acestuia, cu consecința menținerii ca legală a hotărârii instanței de fond.

PENTRU ACESTE MOTIVE

ÎN NUMELE LEGII

D E C I D E

Respinge, ca inadmisibile, cererile de sesizare a Curții Constituționale cu excepțiile privind neconstituționalitatea art. 11 alin. (1), art. 34 alin. (1) cu referire la art. 32 teza ultimă din Legea nr. 176/2010 și art. 46 din Legea nr. 215/2001 cu referire la art. 57 alin. (7) din Legea nr. 215/2001, aflate în conflict negativ cu art. 87 alin. (1) lit. a) și art. 88 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 161/2003, precum și excepția de neconstituționalitate a art. 31 alin. (1) din Legea nr. 47/1992.

Cu recurs în 48 de ore în privința cererilor de sesizare a Curții Constituționale.

Respinge recursul formulat de A. împotriva sentinței nr. 146 din 16 octombrie 2015 a Curții de Apel Pitești, secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal, ca nefondat.

Irevocabilă.

Pronunțată în ședință publică, astăzi 23 noiembrie 2017.